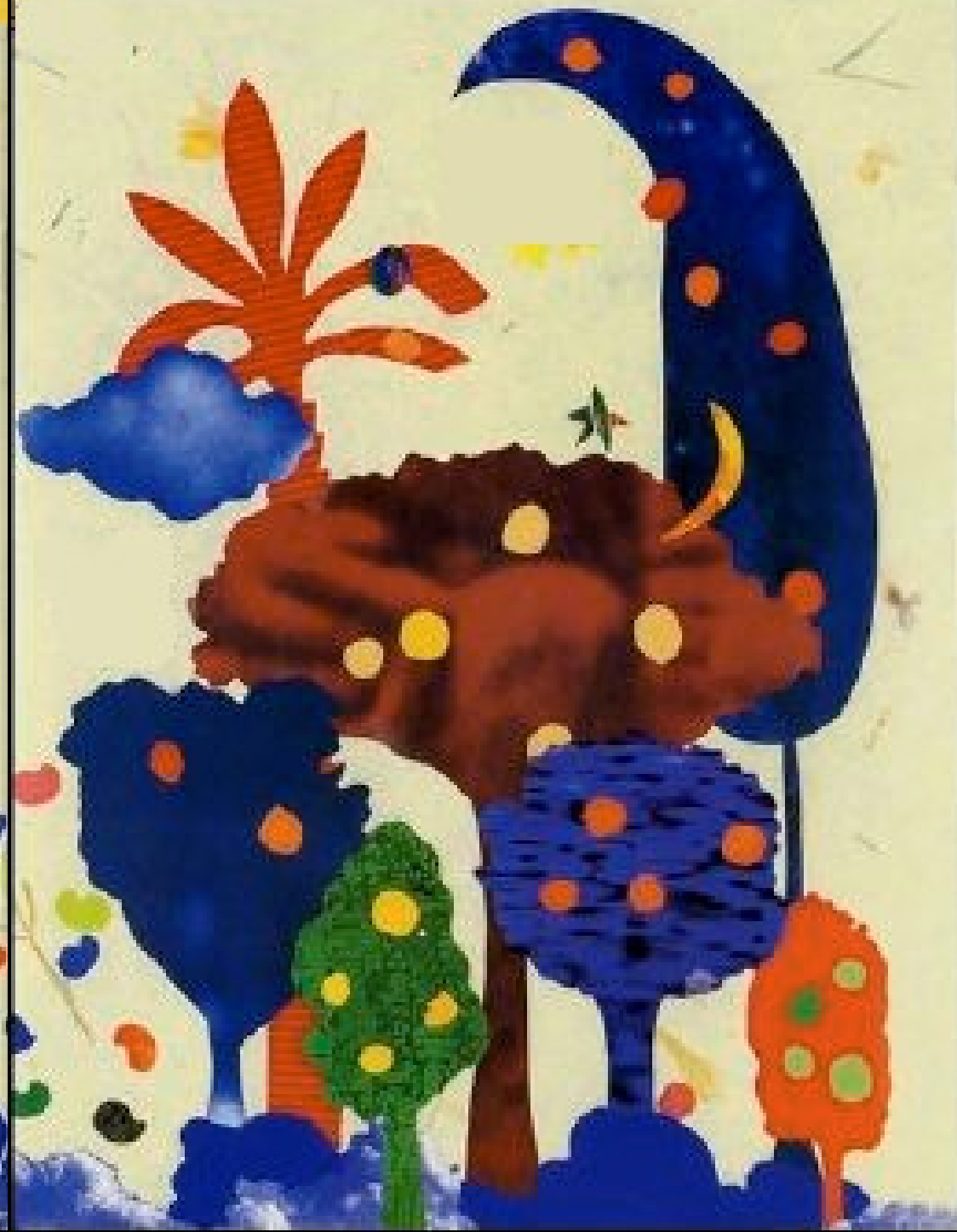

חלומות רוח

מאת נאדר שריפי
איורים חפז מיר אפטבי

כאין זיכרון.

היא שילבה את זרועותיה על החזה והביטה
על הירח דרך חלון פתוח למחצה, עצמה
את עיניה, חייכה והלכה משם.

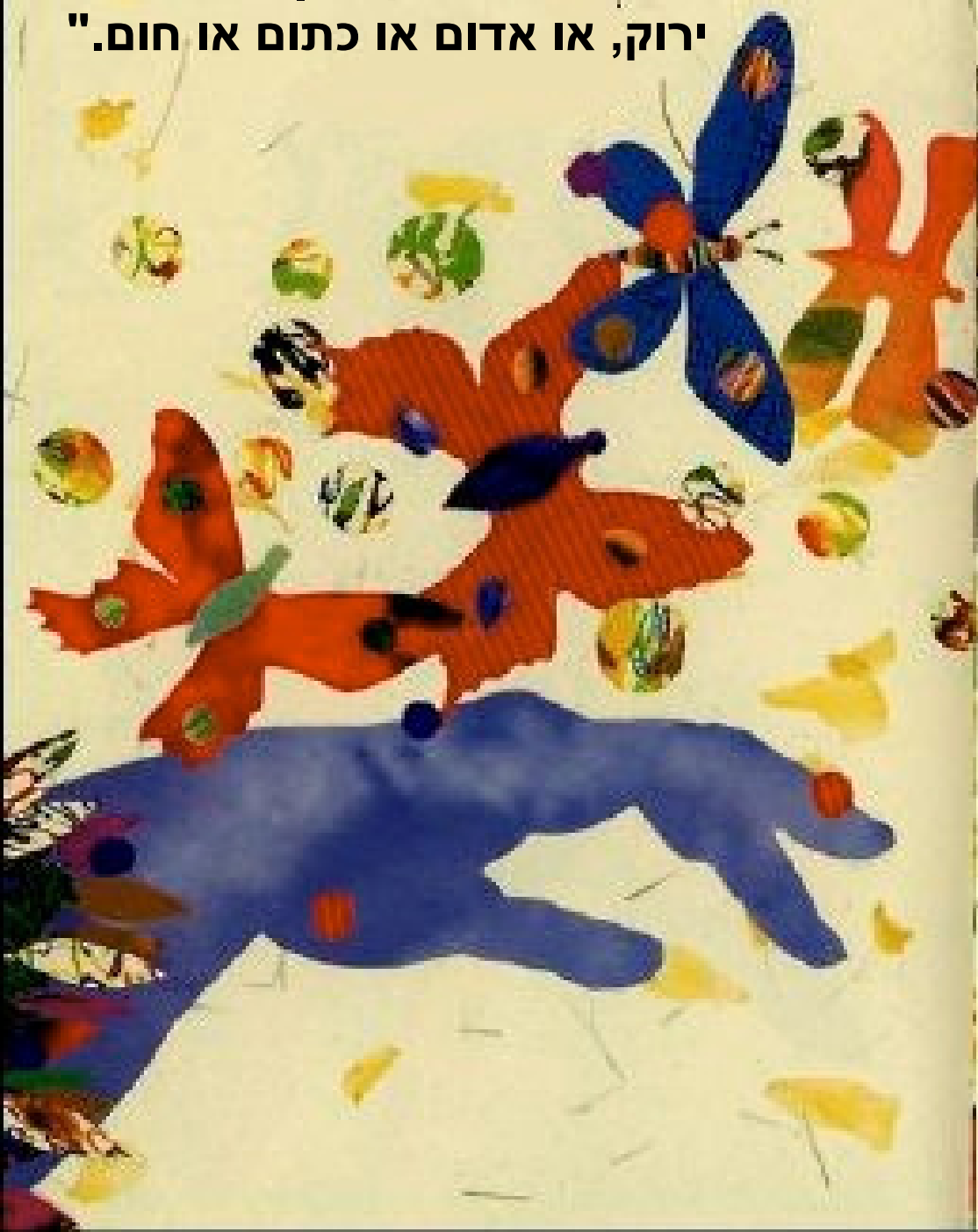
היה לה גב כפוף והייתה טובת-לב. נהגה
לשבת בכיסא עץ וסיפרה לי סיפורים.
זכרתי את סיפוריה ואיירתי אותם, כי ידענו
שנינו שצריך לנצל את הזמן.

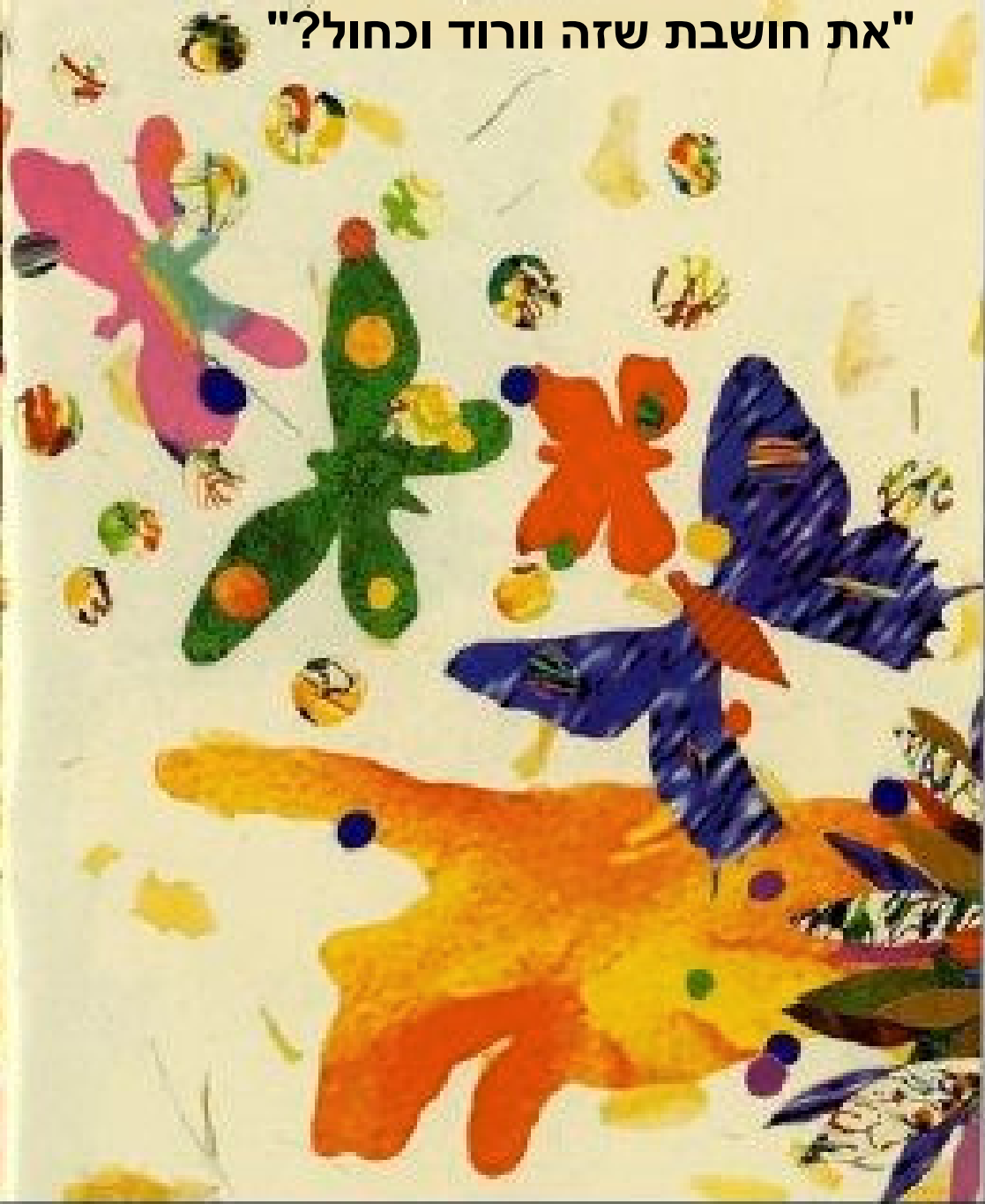
שאלתי "איך אצייר את העליזות שלי?"
והיא ענתה "באהבה."
"ומה עם הניצנים יסרבו לשמוח?"
"אהוב אותם עוד יותר". היא ידעה הכל
ואני המשכתי לחקור.
אמרתי "אילו היינו שנינו ניצנים, הרוח
הייתה נושאת אותנו לחלומות שלה."

היא אמרה "הניצנים מתחילים לרקוד
עם משב הרוח."
שאלתי "איך אוכל לצייר את הרוח?"
אמרה "תראה אותה עם ניצני פרחים
רוקדים."
"איך אצייר ניצנים רוקדים?"
"בעליזות שלך."

והיא אמרה ברוך "כן, ופעם זה
ירוק, או אדום או כתום או חום."

ואז שאלתי "מה הצבע של חלום הרוח?"
והיא ענתה "צבע הניצנים שהיא נושאת."
"את חושבת שזה וורוד וכחול?"

"או שחור" הוספתי.
שאלתי "מתי נלך?"
"לאן?"
"לחלום הרוח."

היא אמרה "אני אלך בקרוב אבל
את תשחקי עכשיו עם הרוח."

רציתי לאומר עוד משהו,
אבל שנינו שתקנו

היא הלכה. חייכה והלכה בשקט.

למען שלמות קראתי לה
זיכרון של סבתא.
היא שתקה.

אמרתי "מה
חולמת הרוח?"
אמרה "לעמוד
ולשקט."

הבטתי לעיניה. עיניה
היו בצבע חמר והיא
הביטה למרחקים.